

Ένας χρόνος χωρίς Μνημόνια...

21/Αυγ/2019 00:02



Χθες, 20 Αυγούστου 2019, συμπληρώθηκε ένας χρόνος από την ημέρα που η Ελλάδα αποδεσμεύτηκε τυπικά από τα Προγράμματα Δημοσιονομικής Προσαρμογής, γνωστά και ως "Μνημόνια", μετά από 8 ολόκληρα χρόνια. Ευτυχώς χωρίς κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πλέον, οπότε αποφύγαμε "τις χαρές, τα πανηγύρια και τους χορούς στις πλατείες" που θα δημιουργούσαν ένα ακόμη διεθνές ρεζιλίκι...

Ουσιαστικά βέβαια, εξακολουθεί να υφίσταται η αυστηρή παρακολούθηση της δημοσιονομικής πορείας της χώρας, μέσω της αυξημένης εποπτείας, ενώ η έξοδος από την κρίση που υπονοεί η απεμπλοκή από τα Προγράμματα, αποτελεί "όνειρο θερινής νυκτός". Η πραγματική οικονομία συνεχίζει να παραμένει, να βολοδέρνει και ν' αργοπεθαίνει, στον βάλτο της στασιμότητας. Και αυτό δεν είναι καθόλου περίεργο...

Πώς να ξεφύγει από την κρίση η δύσμοιρη όταν π.χ., παρά "τα 8 χρόνια Μνημονίων", κανείς δεν έχει αναγνωρίσει τεκμηριωμένα και δεν έχει οριοθετήσει τις αιτίες που οδήγησαν σε αυτόν τον Γολγοθά; Προσοχή, όχι να υποδείξει τους υπαίτιους, κάτι που θα μπορούσε να δημιουργήσει σημαντικά πολιτικά (και όχι μόνο) προβλήματα αλλά να επισημάνει μόνο, τις πραγματικές αιτίες. Όστε να πάψουν να έχουν πέραση οι διάφορες "αυταπάτες" στους πολίτες, να μην μπορούν να χρησιμοποιηθούν ξανά σαν πολιτικά επιχειρήματα αλλά και, το κυριότερο, εντοπίζοντας τις αιτίες ν' αναγνωρισθούν και να δοθούν οι δέουσες λύσεις. Τι πιο ορθολογικό από αυτόν τον συλλογισμό;

Κιόμως! Αντί οι πάντες να επικεντρώνονται σε μια τέτοια προσπάθεια (όπως, παρεμπιπτόντως, συνέβη σε όλες τις υπόλοιπες χώρες που πέρασαν κρίση και Μνημόνια), η μεν κυβέρνηση συμπεριφέρεται λες και, από τη στιγμή που ανέλαβε την εξουσία, όλα τα στραβά που υπήρχαν προηγουμένως διορθώθηκαν δια μαγείας και όλα πηγαίνουν θαυμάσια, ο δε ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να μας πείσει ότι κυβέρνησε για "κάποιους μήνες" και όσα έπραξε, τα έπραξε τέλεια! Βέβαια, αν σκεφτούμε την κυβερνητική στάση του "πάρε κόσμε" και της "ανάδειξης της αξιοκρατίας και της αριστείας", με το βόλεμα ικανών και ανίκανων αποτυχόντων πολιτευτών, μόνο άδικο δεν έχει από την πλευρά του. Αυτό όμως είναι μια διαφορετική υπόθεση...

Την ίδια ώρα, η πραγματική κατάσταση της οικονομίας, συνεχώς επιδεινώνεται. Αλλά κανείς δεν δείχνει να ενδιαφέρεται, επί της ουσίας. Όσοι δεν ασχολούνται π.χ. με "τα μπάνια του λαού", ψάχνουν τρόπους για να "επικοινωνήσουν" βραχυχρόνια και συγκυριακά επιτεύγματα, τα οποία στην πραγματικότητα δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από σημάδια των προβλημάτων που υποβόσκουν κάτω από την επιφάνεια και τρώνε τις σάρκες της οικονομίας, συνεχώς.

Χαρακτηριστική περίπτωση η "εθνική βιομηχανία", ο τουρισμός, και οι κομπασμοί για τα επιτόκια δανεισμού του δημοσίου, που "έχουν πέσει σε εξαιρετικά χαμηλά επίπεδα". Πράγμα που είναι αλήθεια, αλλά μόνο ονομαστικά! Και το οποίο θα έπρεπε ν' αποτελεί λόγο όχι κομπασμού, αλλά μόνο σοβαρότατου προβληματισμού.

Διότι, στην πραγματική οικονομία, η τεράστια απόσταση από τις αντίστοιχες ανταγωνίστριες ευρωπαϊκές χώρες (δεν έχει νόημα η σύγκριση των ελληνικών π.χ. με τα επιτόκια της Τουρκίας, η οποία έχει άλλα ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα απέναντι στην Ελλάδα, όσον αφορά τον τουρισμό) έχει δυσμενέστερες συνέπειες, στις τιμές που μπορούν να προσφέρουν οι Έλληνες ξενοδόχοι συγκριτικά π.χ. με τους Ισπανούς ή τους Πορτογάλους συναδέλφους τους. Συνέπειες οι οποίες είναι ξεκάθαρο αποτέλεσμα της δυνατότητας αυτών των χωρών, για φτηνό δανεισμό! Δανεισμό με κόστος πάνω από δέκα φορές μικρότερο του αντίστοιχου Ελληνικού.

Εκτός και υπάρχει κανείς που θεωρεί ότι όταν η Ελλάδα δανείζεται με 2% και η Ισπανία με 0,15%, μπορεί να είναι ανταγωνιστικό το ελληνικό τουριστικό προϊόν, απέναντι στο ισπανικό...

Ανσε αυτά προσθέσει κανείς και την υπεροπλία των ανταγωνιστών της Ελλάδας σε ζητήματα υποδομών (όπου επίσης παίζει σημαντικό ρόλο το κόστος δανεισμού), καταλαβαίνει ότι αν δεν ληφθούν μέτρα που ν' ανατρέπουν την κατάσταση ριζικά, η όποια θετική τάση δεν θ' αργήσει ν' αντιστραφεί. Η υπέροχη ελληνική φύση δεν μπορεί να παλεύει μόνη της, εσαεί...

Θα ήταν όμως (πολύ μεγάλο) λάθος να σταθεί κανείς μόνο στα προβλήματα π.χ. του τουρισμού, των επιτοκίων δανεισμού και χρηματοδότησης, των κόκκινων δανείων ή οποιουδήποτε μεμονωμένου κλάδου. Τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας είναι πολυπαραγοντικά, δομικά και υφίστανται σε όλο το εύρος και το πλάτος της. Εάν δεν δοθούν λύσεις ριζικές, ουσιαστικά μεταρρυθμιστικές, χωρίς προσπάθειες διατήρησης πολιτικών ισορροπιών και κεκτημένων, η καταστροφή είναι απλά ένα ατύχημα που περιμένει να συμβεί!

Και θα συμβεί! Αργά ή γρήγορα, αν δεν γίνουν όσα πρέπει, θα συμβεί...

Πέτρος Λάζος

petros.lazos@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)